

der endnu ikke var helt mørkt. Philip Salomon og hans Kone saae efter dem og derfra hen paa hinanden.

»Her maa vi nok lade Skæbnen raade, Lea!« sagde han.

*

*

*

Trods Beslutningen om at holde Forlovelsen hemmelig overfor alle andre end de allernærmeste varede det ikke længe, før der rundtom i Byen snakkedes ganske aabenlyst om den. Det laa kun daarligt for Jakobe at lægge Skjul paa sine Følelser, navnlig nu, da hun ikke længere skammede sig over dem. Hun følte sig som en, der havde født i Dølgemaal og nu turde bære sin Lykke frem for Alverden. Endnu sagde hun dog »De« til Per, naar der var fremmede tilstede; men Blikket og Smilet talte et dristigere Sprog og røbede hurtigt deres Forhold for enhver, der var i Stue sammen med dem. Selv naar Per slet ikke var tilstede, forraadtes hun af sit Udseende, sin Holdning, og af det fraværende Blik, i hvis Dyb de lønlige Tanker legede som Guldfisk i en Skovdam.

Det varede da heller ikke længe, før Per mærkede, at man begyndte at beskæftige sig med ham omkring i Byen. Mere end een Gang, naar han kom ind i en af Kafeerne omkring Kongens Nytorv,